

מ"ת 56541/10/19 - מדינת ישראל נגד הרון אלגלאוי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 56541-10-19 מדינת ישראל נ' אלגלאוי(עציר)
תיק חיצוני: 5693/2019

בפני כבוד השופט אלון אינפלד
מבקשת מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אורלי פיתוסי, פמ"ד
נגד הרון אלגלאוי (עציר)
משיב ע"י ב"כ עוה"ד נטלי אוטן

החלטה

1. לפני בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים, על רקע של אישום בירי מאיים, שבוצע בהקשר לסכסוך בין משפחות. המחלוקת בין הצדדים נוגעת לעוצמתן של הראיות לכאורה, ולעוצמתה של עילת המעצר.

האישום ובקשת המעצר

2. כתב האישום מייחס למשיב עבירות נשק (נשיאה, הובלה וממילא החזקה), ירי מנשק חם, התחזות כאדם אחר והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו. נטען בכתב האישום כי ביום 26.09.19, סמוך לפני השעה 17:00, המשיב נהג ברכב מסוג טויוטה סמוך לבית המתלונן, יחד עם אחר (על פי חומר הראיות, הכוונה לבן משפחתו בשם טאופיק), כאשר ברשותם "נשק ארוך". נטען כי כאשר חלפו השניים על פני המתלונן, עת הלך ברחוב, ירק האחר לעבר המתלונן ואיים עליו במילים "אני אראה לך".

3. עוד נטען בכתב האישום כי, המשיב וחברו קשרו מיד קשר לבצע ירי, התרחקו מעט, פנו פניית פרסה, וחזרו לעבר המתלונן. זאת, כאשר המשיב עדיין נוהג וחברו אוחז בנשק. נטען כי המתלונן הבחין בנשק, נכנס לחצר בית סמוך והסתתר מאחורי חומה. אז עצרו המשיב וחברו את הרכב, האחר הוציא את הנשק מחלון הרכב, כיוונו כלפי מעלה וירה כ- 15 יריות. אז, כך נטען, נמלטו השניים מן המקום. מובהר בכתב האישום כי אחריות המשיב לירי נובעת מכך שהמעשה נעשה "בצוותא" עם אחר, היינו מכוח דיני השותפות.

4. כתב האישום ממשיך וטוען כי בתאריך 18.10.19, בשעות הבוקר, נהג הנאשם ברכב, עצר באופן פתאומי לעיני שוטרים, ואלה החליטו לבדקו. שוטר ניגש למשיב ובקשו להזדהות, אך המשיב טען כי אין ברשותו תעודה ומסר את שמו של אחיו "שאקר" כדי להטעות השוטר. לאחר שהשוטר הראה למשיב כי תמונת אחיו במסוף אינה מתאימה לו, הודה המשיב בזדהות, הזדהה על פי תעודה, ומיד נעצר, בהיותו מבוקש בגין אירוע הירי.

5. על פי בקשת המעצר, התשתית הראייתית עליה מבוסס האישום כוללת את עדותו של המתלונן, אשר מכיר את המשיב ואת היורה טאופיק, וזיהה אותם באירוע; עדות בני המשפחה של המתלונן, אשר שמעו את הירי ושמעו את המתלונן מדווח מיד על זהות היורים; עדות של אדם נוסף אשר ראה את המשיב ואת טאופיק נוסעים יחד ברכב כמחצית השעה לפני האירוע; הפרכת האליבי של המשיב באמצעות עדות המעביד שלו ובאמצעות איכונים; תרמילי כדורים המתאימים לנשק ארוך שנמצאו בזירה; וכן ראיות נוספות.

6. לעניין עילת המעצר, מבססת המבקשת טענתה על חזקת המסוכנות באשר מדובר בעבירת נשק; על נסיבות המעשה במרכזן הטענה כי אחריות המשיב לירי כבדה, נוכח טיב השותפות, למרות שלא הוא ירה פיזית; על היות המעשה קשור בסכסוך משפחות שטרם הסתיים; על העובדה כי הנשק המדובר טרם נתפס ועל כך שהמשיב ניסה להתחמק מאימת הדין ואף התחזה לאחיו בפני שוטר.

טענות המשיב ותגובת המבקשת

7. עו"ד אוטן טענה טענותיה בשמו של המשיב תוך **התייחסות לראיות** בפירוט רב ובדקדקנות זהירה. הסנגורית הפנתה מבטה הן לתמונה הרחבה, בדבר הסכסוך בין המשפחות, והן לפרטי הראיות, וטענה כי יש בהם חולשה מובנית. לשיטתה, "רף הראיות מאוד בעייתי ונמוך" למרות קיומו של עד ראייה ישיר לכאורה, ומכל מקום, לשיטתה, אין בהם כדי להצדיק את המשך מעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריח.

8. עו"ד אוטן הודתה בהגינותה כי אכן קיים סכסוך פעיל בין המשפחות וכי מגעים, להגיע להסכמות או סולחה, טרם צלחו. לדבריה, מקור הסכסוך בכך שאחיו של המתלונן טוען כי קנה מגרש בשכונה והחל לבנות בו. בני משפחת המשיב מתנגדים לכך, באשר מדובר במגרש המשמש בפועל את משפחתם המורחבת לשימושים שונים. נטען כי אותו אח, אשר לכאורה בונה ללא היתר, טוען כי משפחת המשיב מתנכלים ומפריעים לו בבניה. בהקשר זה נטען, כי אחיו של המתלונן אף הגיש בקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת, אשר נדחתה בבית המשפט לענייני משפחה.

9. הסנגורית סבורה שיש לקחת בחשבון גם כי הוגשו תלונות הדדיות לא מעטות בין המשפחות, על בניה בלתי חוקית, על מעשי אלימות ועוד. כן הזכירה דבר קיומה של תלונה של המתלונן דן כלפי אדם אחר במשפחת המשיב, במסגרת אותו סכסוך. נטען כי בגין התלונה נעצר אותו אחר אך שוחרר לאחר מספר ימים. לשיטת הסנגורית, הדבר מלמד כי לא היה בתלונה ממש. למעשה, טענת הסנגורית היא כי התלונה עצמה אינה אלא תלונת שווא, שבאה על רקע הסכסוך, וכי הוגשה דווקא כנגד המשיב שהוא בנו של "השייח" הגדול של המשפחה" (כלשונה). במשתמע, מבקשת ב"כ המשיב לנהוג בחשדנות רבה ביחס לכל הטענות ההדדיות של הצדדים בסכסוך זה.

10. מטבע הדברים, כיוונה ב"כ המשיב את עיקר חיציה לגרסת המתלונן. טענתה העיקרית היא כי יש פער משמעותי בין הדברים הראשונים שנרשמו מפי המתלונן במזכר של שוטר שהגיע לשטח ובהודעה שנגבתה בשטח, לבין גרסאותיו המאוחרות יותר בהן מפליל את המשיב ואת חברו. זאת, כאשר המתלונן בשלב הראשון אמנם מזכיר את המשיב ואת טאופיק, אך מזכיר גם אדם נוסף, ואינו טוען

בבירור כי הם אחראים לירי או כי המשיב הוא אשר נהג ברכב.

11. הסנגורית מצביעה על סתירות בגרסתו של המתלונן. כך לדוגמא, בהודעה שנגבתה לאחר זמן רב מסר כי ראה בין 15 לבין 20 תרמילים בשטח, אך בהודעה נוספת שנגבתה למחרת, מסר לפתע כי ראה בדיוק 15 תרמילים. הסנגורית סבורה כי לאורך החקירות המתלונן נשאל שאלות "מדריכות", כלשונה. נראה כי כוונתה לכך שהמתלונן אינו מספר סיפור מלא מעצמו, אלא מגיב לשאלות החוקרים, כאשר בחלק מן המקרים החוקרים למעשה מכניסים מילים לפיו, לדעתה.

12. הסנגורית קובלת על איכות החקירה, על כך שפרטים שונים שמסר המתלונן בגרסתו לא נבדקו במועד, כגון קיומו של שבר בחלון החצר ממנה השקיף לטענתו על המתרחש ברחוב כאשר התחבא בחצר; על כך שלא נתפסו סרטים ממצלמות אבטחה עליהן דיווח המתלונן, באשר פנו לחפשן רק לאחר שלשה ימים ונטען על ידי הבעלים שהיו בהן תקלות; על כך שדרי החצר אליה נמלט, דודו של המתלונן ואחרים, לא נחקרו ברובם אלא לאחר זמן רב, דבר הפוגם בהערכת מהימנות דבריהם ועוד.

13. לעניין סתירת גרסת האליבי של המשיב, טוענת הסנגורית כי יש לקחת בחשבון כי המשיב נעצר זמן רב לאחר הירי, ואפשר שלא זכר במדויק היכן היה בכל עת. מכל מקום, לשיטתה, עיקר טענתו באליבי נמצא נכון, אף אם המשיב לא דיידק בפרטי הפרטים ובשעות המדויקות.

14. לעניין **עילת המעצר**, נטען כי אין מדובר בעבירה חמורה, אלא לכל היותר בעבירת ירי באזור מגורים, הנדונה בדרך כלל בבית משפט השלום. לשיטתה, אין לזקוף לחובת המשיב את העובדה שהיורה לכאורה טרם נעצר ולא ידוע היכן הנשק, באשר אותו אחר החזיק בנשק ולא המשיב. הסנגורית אינה חולקת על כך שיש ראיות לכאורה לכך שהמשיב אכן התחזה לאחיו, כאשר נעצר על ידי שוטר לבדיקה. אולם, לטענתה, בשים לב לכך שהמשיב אינו בעל כל עבר פלילי, ולקיומן של תלונות שווא במסגרת הסכסוך בין המשפחות, אין לראות בכך פעולת שיבוש עתירת משמעות ומשקל. עוד טענה הסנגורית, כי המבקשת נוקטת ב"אכיפה בררנית" באשר היורה עצמו טרם נתפס, ולא נראה כי נעשה מאמץ משמעותי לאתרו.

15. **נציגת הפרקליטות, עו"ד פיתוסי, השיבה** בקצרה ובענייניות. לדבריה, ככל שיש קשיים בגרסת המתלונן צריכים אלה להיבחן בתיק העיקרי, ואין בעצם קיומם כדי לפגום בראיות לכאורה. הוזכר כי הקליעים זוהו על ידי המשטרה שגם צלמה אותם בזירה, כך שאין מדובר באירוע מפוברק. התובעת הצביעה על כך שעדי החיזוק, המעידים כי שמעו ירי ושמעו את דיווח המתלונן על זהות היורים, יכולים היו גם לטעון כי ראו את היורה והנהג, אך נזהרו לדווח על פי ידיעתם בלבד, ובכך מלמדים על מהימנותם.

16. עוד טענה ב"כ המבקשת, כי הפרכת האליבי ביחס לירי בשכונה 15 ברהט לקראת השעה 17:00, אכן משמעותית. זאת, באשר המשיב טען בבירור כי היה עד שעות הערב המאוחרות בעבודתו בלקיה. לעומתו, המעביד מסר כי העבודה הייתה מסתיימת תמיד כבר בשעה 16:00, המשיב נצפה ברכב בזמן קרוב לאירוע על ידי עד נוסף, ועל פי האיוונים היה במקומות שונים באזור רהט סמוך לאירועים.

17. נטען עוד, כי נעשו ונעשים ניסיונות לאתר את היורה טאופיק, ואין באי ההצלחה כדי להשליך על עילת המעצר של המשיב. לענין התלונה הקודמת של המתלון, ביחס לבן משפחה אחר של המשיב, נטען כי אמנם אותו חשוד אחר שוחרר ממעצרו, אך החקירה באותו ענין נמשכת, ואין בשחרור אותו חשוד אינדיקציה הפוגמת במהימנות המתלון. עוד נטען, כי קיומו של הסכסוך, כנטען על ידי הסנגורית עצמה, דווקא מעצים את מידת המסוכנות הנשקפת מן המשיב.

דין - ראיות לכאורה

18. לאחר עיון, איני מוצא ממש בטענות הסנגורית ביחס **לעדות המתלון**. הודעתו הראשונה, שנגבתה בכתב יד בשטח על ידי השוטר עידן (בשעה 17:05), מתארת באופן בהיר את עיקרו של האירוע, זהות המשיב והאחר (טאופיק) כמי שהיו ברכב, היריקה, ובעיקר את עצם הירי מתוך הרכב בו היו שניהם. הפרטים החסרים הושלמו תוך שעה קלה, בהודעה מוקלדת כראוי במערכת "פלא", על ידי החוקר זינאידה, החל משעה 17:58.

19. טענת הסנגורית כי משתמע מדו"ח הפעולה של השוטר עידן, כי המתלון טען שהיו שלשה יורים, אינה מדויקת. עידן רשם הדברים בדו"ח הפעולה מערב האירוע. אולם, דברי המתלון בדו"ח הם תמצות של ההודעה שגבה עידן עצמו בשטח. תמצות, שנרשם לאחר שכבר גבה את ההודעה, כעולה במפורש מהדו"ח. אכן, מוזכרים שם מלבד המשיב ואותו טאופיק גם אדם נוסף בשם מוסא. אולם, עיון בהודעה בכתב יד מגלה בבירור כי אירוע הירי אינו מיוחס לאותו מוסא, אלא נטען כי התקוטט בעבר עם השלשה, וכי על רקע זה קיים סכסוך בין המתלון לבינם (עמ' 1, שורה 11-14). השוטר עידן אף הבהיר הדברים במזכר משלים מיום 29.10.19.

20. צודקת הסנגורית כי יש תמיהה מסוימת לגבי ידיעה מדויקת של המתלון את מספר התרמילים שנמצאו, בהודעתו מיום 27.10.19, כאשר לדבריו ספר אותם. זאת, בעוד שבהודעתו מיום 25.10.19 מסר כי אינו בטוח לגבי מספר התרמילים, משום שלא ספר אותם. אכן, זו שאלה מצוינת לחקירה נגדית, אך הדבר רחוק מלהיות תמיהה המאיינת את ערכה של עדות, בעת הערכת ראיות לכאורה. זאת, במיוחד כאשר מדובר בעדות המחוזקת בראיות תומכות.

21. הדבר נכון גם לגבי שאר טענות הסנגורית לענין גרסת המתלון. הסנגורית שואלת כיצד זיהה המתלון את סוג הנשק אם ראייתו הייתה חלקית ומהירה? כיצד זיהה מי בדיוק ביצע הירי כאשר היה בבריחה? וכיצד הצליח להסתכל מתוך החצר החוצה, בעוד יתר הנוכחים בחצר לא הצליחו? אולם אין בקיומן של שאלות מסוג זה כדי ללמד על קיומן של תמיהות הפוגמות באיכות העדות, כבר בשלב הבחינה של ראיות לכאורה. מדובר בשאלות מעניינות שמעלה הסנגורית, חלקן אולי טובות. חלק מהשאלות כבר נשאלו על ידי החוקרים, וקיבלו תשובה לא רעה, חלק לא. אולם אין בכך שהדברים לא הובהרו עד תום כדי לפגום בערך הראיה, כראיה לכאורה. יש לזכור כי כאשר מתרחש אירוע מהיר, ובמיוחד אירוע מפחיד, קליטת הנתונים עצמה, על ידי החוזה הסובייקטיבי, יכולה להיות מקוטעת. השאלות, עד כמה הדברים יכלו להביא לשגיאה ממשית? או עד כמה הקושי מלמד על חשש לעלילה? נוגעות לליבת מבחני המהימנות, אשר מקומם בהליך העיקרי. לפיכך, אין לראות בעצם קיומה של אי בהירות מסוימת, בנקודה זו אחרת, כדי לכרסם בראיות לכאורה.

22. לענין **הראיות התומכות**, עולה מרישומי המשטרה, כי השוטרים הגיעו לזירה דקות ספורות לאחר הקריאה הטלפונית שהייתה בשעה 16:49. הזירה בודדה ותרמילים צולמו ונאספו. כך, שקשה לחלוק על הטענה כי היה ירי במקום. כאמור, המתלונן מסר למשטרה את שמות אלה שהיו ברכב ממנו בוצע הירי באופן מיידי.

23. נכון, שחלק מדרי החצר, שהעידו על שמיעת הירי, על כניסת המתלונן לחצר ועל תלונתו המיידית על המשיב וטאופיק, נחקרו בשלב מאוחר יחסית, ויש בכך פגם מסוים. אולם, אחד מדרי החצר בשם זוהר, נחקר כבר ביום המחרת, ומסר גרסה התומכת בגרסת המתלונן, אודות בריחת המתלונן לחצר בתחילת הירי, תוך דיווח כי המשיב וטאופיק מחפשים אותו. יתרה מכך, עד זה העיד כי, כמחצית השעה קודם לכן, כבר ראה את השניים מסתובבים יחד ברכב הטיטה, וכי הם הסתכלו גם עליו, אף כי לא עשו לו דבר. לאחר הירי, ראה העד זוהר את אותו רכב עצמו בורח מהמקום.

24. הסנגורית תמחה על עדותו של אותו זוהר, שלא ידע לציין כיצד בדיוק זיהה את הרכב, למעט היות הרכב טויוטה כסופה שחלונותיה אינם כהים, השייכת למשפחת המשיב. לטענתה, לא יתכן שהוא יודע לזהות את הרכב הזה מכל המכוניות מסוג טויוטה בשכונה זו, השייכים למשפחה המורחבת של המשיב. אכן, גם כאן יש שאלה יפה לחקירה נגדית. אולם, יש לזכור כי הטענה לקיומה של "טביעת עין" לזיהוי רכב אינה מופרכת לעצמה, ולכן אין בטענה לקיומה משום תמיהה במישור המהימנות. נכון, שלו זיהוי הרכב היה חיוני לזיהוי נוסעיו, הייתה חשיבות לבדוק אם תחושת הזיהוי הסובייקטיבית יכולה לעמוד במבחני זיהוי אובייקטיבי. אולם, לא זו השאלה שלפנינו. שכן זוהר מעיד על נסיבות רקע המחזקות את גרסת המתלונן, לרבות זיהוי אותם שניים, המוכרים לו אישית, כאשר הם נוסעים ברכב דומה, אף אם לא הוכח שזהו אותו רכב. משמע, אין ספק שיש בעדותו כדי לחזק את גרסת המתלונן.

25. הסנגורית תמחה על כך שלא נעשה ניסיון מספק לאתר מצלמות אבטחה בזירה. אולם, מהדו"ח של אותו שוטר עידן שהוזכר למעלה, עולה כי מיד לאחר ששמע את דברי המתלונן פנה לבתים הסמוכים לברר דבר קיומן של מצלמות, אך נמסר לו כי אין מצלמות פעילות בפועל. לא ניתן לומר כי אי ביצוע של פעולות אגרסיביות יותר בהקשר זה מהווה מחדל, המאין ראיות לכאורה, אף אם ניתן היה לחשוב על פעולות כאלה. לגבי יתר טענותיה של הסנגורית לענין **מחדלי חקירה** לכאורה, קשה להעריך את משקל הטענות בשלב ראשוני זה, אך לאחר שחיפשו מצלמות ונבדק האליבי, בוודאי שלא ניתן לומר כי ישנם מחדלים בולטים, הפוגמים משמעותית באיכות הראיות.

26. לא ירדתי לסוף דעתה של עו"ד אוטן, ביחס לראיות בדבר **הפרכת האליבי**. המשיב טען בהודעתו מיום 18.10.19 כי עבד באיטליז כל יום "משעה 8 בבוקר עד שעה 8 בערב" (שורה 39), כי באותו יום חמישי מסוים לא זו בלבד שהיה בעבודה בלקיה עם המנהל שלו שעבד עמו (שורה 79) עד "סביבות שעה 8-9 בערב", (שורה 75), אלא גם ישן בלקיה, בביתו של אותו מעביד (גיסו של המשיב), וכי כלל לא חזר לרהט החל מיום שלישי באותו שבוע ועד יום ראשון שלאחריו (שורה 111), וממילא לא היה שם ביום חמישי.

27. המעביד עצמו (הודעה מיום 21.10.19, שעה 16:01) אישר כי המשיב עבד אצלו בתקופה הרלוונטית. אולם, לטענתו, בתקופה בה העסק פעל, היה זה רק עד שעה 16:00 ולא מעבר לכך.

המעביד השיב בשלילה מפורשת לשאלה אם ייתכן שהמשיב עבד מעבר לשעה זו (שורה 44 - 46). עם זאת, המעביד אישר כי המשיב אכן נהג לישון לפעמים בביתו, אך לא יכול היה לאשר כי כך עשה בתאריך המסוים בו התרחש הירי, שכן לא זכר. המעביד הוסיף כי המשיב היה מגיע אליו ברכב טויוטה בצבע כסף.

28. מעבר לעדות המעביד, האליבי הופרך גם על ידי איכוני הטלפון. מספרו של המשיב אינו במחלוקת, והמשיב לא טען כי נתן הטלפון לאחר. עיון בתדפיס מגלה כי ביום 26.9.19 מכשיר הטלפון הנייד שלו נקלט כל היום ברהט או בכביש שובל - באר שבע, הסמוך לרהט. רק לעת ערב, בשעה 18:22, נקלט לראשונה באזור לקיה. בשעות הסמוכות לאירוע הירי, שהיה כמה דקות לפני השעה 17:00 המכשיר נקלט במקומות שונים ברהט, ומשתמע כי לא עמד במקום אחד, אלא היה בנסיעה בתוך העיר. אף בשיחה שנעשתה בשעה 16:54, כנראה רגע לפני הירי, המכשיר נקלט באחת האנטנות ברהט. לצורך שלב זה של הראיות לכאורה, **האליבי הופרך בבירור**, ובכך התחזקה עדות המתלון.

29. צודקת הסנגורית כי כאשר יש סכסוך פעיל בין משפחות, יש להתייחס בחשדנות לתלונות הדדיות. אולם, במקרה זה, עוצמת הראיות משמעותית, ואין בקיומו של החשד לתלונת שווא כדי להעיב על התמונה הראייתית הטובה המתקבלת. משהוברר כי התלונה האחרת של המתלון אינה סגורה, נפלה טענה נוספת של הסנגורית. אולם יש להדגיש כי אפילו היתה אותה תלונה נסגרת, אין הדבר בהכרח משליך על הערכת הראיות לכאורה בתיקנו, נוכח הראיות התומכות בגרסת המתלון כאן. הפניית הסנגורית להחלטה הדוחה את הבקשה לצו הטרדה מאיימת, אינה מסייעת למשיב. שכן, הבקשה לא נסגרה משום שהטענה להטרדה נדחתה. הבקשה נדחתה בשל מורכבות הסכסוך ועומקו, ונקבע כי אין ההליך של הטרדה מאיימת מתאים לטיפול מורכב שכזה. ההחלטה רלוונטית לשאלת עילת המעצר יותר מאשר לראיות לכאורה, ואף במישור זה אינה מסייעת למשיב, אלא להפך. **המסקנה היא, אפוא, שיש ראיות לכאורה, באיכות טובה בהחלט, בוודאי מעל ומעבר לסף הנדרש לצורך מעצר עד תום ההליכים.**

דין - טיב המעשה ועילת המעצר

30. בשלב זה, אין בית המשפט נדרש לבחינה מדויקת של יסודות העבירה, ובלבד שהראיות לכאורה מלמדות כי אכן בוצעה עבירה בת מעצר, וכי נסיבות העניין יכולות ללמד על קיומה של עילת מעצר.

31. על פי הראיות לכאורה, המשיב נהג ברכב, אשר עצר ליד המתלון כדי שהאחר, טאופיק, יתגרה במתלון ביריקה. לאחר מכן, המשיב היה הנהג בעת שבוצע סיבוב הפרסה, ובעת שהרכב נעצר כדי לאפשר לאחר לירות. לכן, צודקת המבקשת בטענתה כי המשיב הוא מבצע עיקרי של עבירת הירי לכאורה, בהיותו מבצע בצוותא.

32. על פני הדברים, בכיוון הנשק כלפי מעלה בעת הירי, לימדו העושים כי לא הייתה כוונה לגרום לחבלה או מוות חלילה. אולם, ברור לגמרי כי השימוש בנשק נועד לשמש איום מוחשי, מאוד מוחשי. ירי

זה, בנשק שאינו מוחזק כדין, באזור מגורים הוא מסוכן לעצמו. יתרה מכך, עצם החזקת הנשק ונשיאתו מלמדים מיניה וביה על מסוכנות, והירי המאיים יכול ללמד על סיכון מוחשי שמא קיימת כוונה לממש את האיום.

33. הנשק לא נתפס. השותף לא נתפס. לכן, הסכנה המוחשית במקומה עומדת. צודקת המבקשת בטענתה כי בנסיבות אלה עילת המעצר ברורה ומובהקת.

34. טענת הסנגורית לקיומו של סכסוך פעיל בוודאי אינה מקלה על הערכת המסוכנות, אלא להפך. עם זאת, העובדה כי מדובר בצעיר ללא עבר פלילי, נותנת תקווה כי ניתן יהיה להסתפק בחלופת מעצר. הודעת הסנגורית כי קיימת אפשרות להציע חלופה מרוחקת ממש, גם כן נותנת תקווה בהקשר זה. עם זאת, דומה כי נוכח טיב המעשה, והקשר שלו לכאורה לסכסוך מתמשך, מן הראוי כי שירות המבחן יידרש לסוגיה, הן בבחינת המשיב עצמו והן בבחינת הערבים וקיומו של קשר אפשרי של הערבים עצמם לסכסוך המדובר. חשיבותה של הבדיקה קשורה גם למעשה של התחזות המשיב לאחיו, והטעיית השוטר. אירוע, המקשה לא מעט על מתן אמון במשיב לצורך חלופת מעצר.

35. **סיכום של דבר**, הראיות לכאורה טובות, ועילת המעצר מובהקת. עם זאת, טיב העושה והמעשה אינם כאלה השוללים כל אפשרות לחלופה. אשר על כן, המשיב יוותר עצור בשלב זה, אך אם יש בידי המשיב להציע חלופה סבירה, במרחק סביר ממוקד הסכסוך ומהמשפחות המעורבות בסכסוך, יינתן תסקיר מעצר אודותיו, ולאחר מכן תבחן שאלת החלופה לעומקה.

ניתנה היום, י"ג חשוון תש"פ, 11 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.